

„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић
Причам вам причу о причама

У овој књизи има пуно прича. Оне све причају са писцем, а помало и са читаоцем. Ту су многе лепе приче и ликови - вук и буве, рупа, крофна, меда, ту си и алергичнее и празне приче, оне са крајем и без њега.

Највише ми се свидела „Алергична прича“ јер је била смешна - на крају је била алергична на писца, а чак и на мене. Схватила сам да је, у ствари, свака прича незадовољна, али без правог разлога. На пример, у причи коју нећу да напишем писац је желео да напише причу о тројици који певају, међутим двојица су певала, а трећи, замислите, зевао! Писац је одлучио да седне испод дрвета и да причу уопште не напише.

„Празна прича“ отишла је код доктора да излечи празнину. Доктор се досетио и извадио је из кутије своју стару фотографију. На њој је био дечак са плишаним медом којег је давно изгубио. Прича се сети да више неће бити празна, причаће о дечаку који пронашао меду. У причи која се зове „Исте приче“ разговарају две приче које личе. Оне имају једног витеза и змаја и прича се никад не заврши зато што витез увек заспи. Онда они ту доносе некакву важну одлуку, а какву, питате се сада.

Могла бих вам ја овако причати приче „до сутра“ али више ћете уживати ако и сами отворите ову дивну књигу. Саветујем – што пре.